

Danmarks største sociale bedragere

SOCIALPOLITIK
RUNE ENGBRETH LARSEN,
FORFATTER OG IDEHISTORIKER

Lad mig sige tre ting med det samme: 1) Når magthavere røber tendenser til en totalitær tankegang i form af indgreb over for borgeres privatliv og integritet, er ingen kritik for hård og intet skældsord for groft. 2) Der vil optræde bramfri og ramsaltede udtryk over for navngivne ministre i det følgende. 3) Det har de fandengalemlig fortjent. For nylig kunne man opleve Mette Frederiksen iført sin sociale maske udtrykke en følelsesbetonet tilslutning til kampen for social retfærdighed. Og ordet 'maske' er velvalgt, når vi taler om den minister, der står i spidsen af kontrolregimet på aktiverings- og beskæftigelsesfronten. Anledningen til masken var imidlertid ikke karneval og spas, men derimod Nelson Mandelas død. Mette Frederiksen havde nemlig holdt tale under en mindegudstjeneste, og i tv bedyrede hun efterfølgende: »Vi kan lære meget af Nelson Mandela – hans tro på mennesker og insisteren på social retfærdighed.« (TV 2 News, 8.12.) Social retfærdighed?

SÅ ER DET, man spørger sig selv, hvordan Mette Frederiksens begreb om social retfærdighed er blevet så arrogant og forskruet, som tilfældet er?

Hvad er det for en slags social retfærdighed, beskæftigelsesministeren insisterer på, når hun tillader, at ledige kan risikere at miste deres forsørgelsesgrundlag, hvis de f.eks. ikke indvilliger i elektrochok,

“**Thorning er skideligeglad med, om myndighederne stikker snuden i lediges seksualliv**

for at 'afsløre', om de lever i samlivsforhold eller ej?

Hvad er det for en slags social retfærdighed, Frederiksen insisterer på, når hun passivt ser til, at over halvdelen af samtlige sagsforløb i Københavns enten er fejlbehæftede eller tager for lang tid? Når landets kontanthjælpsmodtagere er blevet straffet økonomisk 140.000 gange alene i 2012, hvor næsten 7.000 fik frataget al kontanthjælp? Når en undersøgelse i midtjyske kommuner har vist, at over 95 procent af de kontanthjælpsmodtagere, der fik frataget deres kontanthjælp, fik den frataget ulovligt?

DET SAMME spurgte jeg Thorning-Schmidt, Vestager & Vilhelmsen om i et åbent brev her i avisen 16. november. Og tilføjede: »Vil I ikke godt afskaffe overgrebene? Eller forklare, hvorfor I ikke vil – nu hvor I er blevet gjort opmærksomme på dem?«

Jeg har ventet tålmodigt i fire uger. Men ingen af dem har gidet svare. Vi kan altså konstatere, at Thorning-Schmidt er skideligeglad med, om myndighederne stikker snuden ned i lediges seksualliv. Vi kan konstatere, at Vestager er skideligeglad med, om ledige kan bydes både elektrochok og pligtmedicinering. Og vi kan konstatere, at Vilhelmsen er skideligeglad med, om sagsbehandlingsfejlfprocenter er astronomiske. Hvad rager det dem, om tusindvis af raske såvel som syge ledige risikerer at skulle stå model til totalitære overgreb?

For vi kan jo lige så godt kalde en spade for en spade, og totalitære overgreb for totalitære overgreb. Og når intime dele af privat- og seksualliv overvåges, kontrolleres og adfældsreguleres, begår myndighederne slet og ret totalitære overgreb. Der til er det kommet. Og så får vi tilmed arrogancens hykleri oven i hatten, når Frederiksen af alle skamrosen Mandelas »insisterer på social retfærdighed«, blot en uge efter at hun har givet følgende besked til unge under 30 år, der risikerer at skulle gå fra hus og hjem som følge af den nedsatte kontanthjælp: »Det kan være, at man må bo et andet sted, end man havde regnet med.« (JP.dk, 30.11.2013).

HVILKET virkelighedsfjernt luksurdyr kan bilde sig selv ind, at ledige bare kan vælge og vrage mellem boliger? Hvilken følelsesforladt kyniker kan være grænseløst indifferent over for de familier, en 'reform' tvinger til at flytte fra hinanden? Hvilket Absurdistan har vi med andre ord udviklet vort samfund til, når en 'beskæftigelsesminister' også er minister for elektrochok, pligtmedicinering, skandaløse fejlprocenter i sagsbehandlingen og en grundlovsstridig kontanthjælpsreform – og tilmed spotter de forfulgte ledige ved at tage ord som 'social retfærdighed' i sin mund?

Svaret er, at vi har udviklet et dansk Absurdistan, hvor de største sociale bedragere ingenlunde er at finde blandt de ledige, men derimod blandt ministrene. Men på et tidspunkt er tolerancetærsklen for politisk magtarrogance vel tilstrækkeligt overskredet, så de næste oprørere på den danmarkshistoriske scene bliver landets ledige – medmindre kontrolgruppernes kaffasker klappjagt da helt har fået dem knækket inden da.

Men én grænse er i hvert fald for længst passeret, efter at Mette Frederiksen har maskeret sig som fortaler for 'social retfærdighed' – kvalme grænse.

Fyringssæson

Tegning: Roald Als.

»Ytringsfrihedsnarkomaner«

SIGNATUR
BJØRN BREDAL

End ikke Københavns politi kan tvinge Yahya Hassan til at optræde i den danske kamp om ytringsfriheden.

TO danske med palæstinensisk baggrund mødtes mandag i Københavns Byret: den 18-årige digter Yahya Hassan og den 24-årige 'IM'. Sidstnævnte, der tidligere er dømt for terror, overfaldt 18. november førstnævnte på Københavns Hovedbanegård. Politiken havde en levende reportage fra byretten: »Landets mest omdiskuterede poet entrerede retssalen med sort læderjakke og to livvagter fra PET som ekstra overfrakke. Til venstre for ham sad 24-årige IM med sort fuldkæp og hættetøj. Allerede fra morgenstunden havde han tilstået overfaldet, hvor digteren slap med en flækket læbe, så normalt ville sagen hurtigt være blevet afgjort med en dom efter

den milde voldsparagraf. Men i går var der mere på spil, fordi politiet mener, at overfaldet ikke bare var tilfældigt, men var motiveret i Yahya Hassans islamkritiske digte og udtalelser.

Offer og gerningsmand deltog i noget, der handlede om mere end en flækket læbe. Politikens reporter trak perspektivet op: »At 18-årige Yahya Hassan og 24-årige IM skulle komme til at sidde i Københavns Byret på hver sin side af kulturkampen, var ikke givet på forhånd. På overfladen er der mange fællestræk i deres opvækst.

KULTURKAMPEN, ja. Men hvilken kulturkamp? I det 'danske' perspektiv drejer det sig om ytringsfrihed, og vi kender ned til mindste detalje positionerne i den kamp. Vi ved også, at kampen har en lang historie med træde til forhånd. På historiske danske konflikter, som har handlet om alt muligt andet end ytringsfrihed. Kampen går tilbage til det moderne genembrud sidst i 1800-tallet, den har haft skiftende aktører og mange nuancer op gennem 1900-tallet, og vi kender kampens koreografi og aktører lige så indgående som skuespillerne i 'Matador' – der forresten i høj grad handler om akkurat denne danske, moderne 'kulturkamp'.

Og nu beder vi venligst de to danske med palæstinensisk baggrund om at optræde i vores kære danske kampstykke

“**Vi kender kampens aktører lige så indgående som skuespillerne i 'Matador'**

og indtage et par af de faste roller. Hassan og IM skal være helt og skurk i den aktuelle akt, der hedder 'kampen om ytringsfriheden'. Men de vil ikke, og jeg citerer videre fra Politikens reportage:

»Men selv om de to unge palæstinensisk-danskere har valgt vidt forskellige livsretninger, var det stadig tydeligt, da poeten og den tidligere terrorist i går stod over for hinanden i Københavns Byret, at ingen af dem kommer fra et miljø, hvor det er kutyme at hjælpe ordenstagen. IM tilstod overfaldet, men benægtede, at det havde nogen sammenhæng med Yahya Hassans digte. (...) Da Yahya Hassan satte sig til rette i vidnestolen, blev det hurtigt tydeligt, at han ikke havde tænkt sig at hjælpe politianklageren med at oplyse sagen yderligere. (...)» Hvis han vil overfælde mig på gaden, tager vi den derfra. Jeg er ikke bange for et slagsmål. Jeg er ligeglad, hvad der sker med gerningsmanden. Han er ikke mit problem, han er retssystemets problem, han er ytringsfrihedsnarkomanernes problem.«

»YTRINGSFRIHEDSNARKOMANERNE«. Vi bragte faktisk reportagen under stikordet 'Ytringsfrihed'. For os handler 'kulturkampen' for øjeblikket om denne frihed, og vi insisterer på at forstå Yahya Hassan i vores logik. Og selvfølgelig er det afgørende, at digterens ytringsfrihed bliver for-

svaret – også selv om han selv siger, at han er ligeglad.

Men kunne vi alligevel stoppe op et øjeblik og overveje, om der også er et element af navlebeskuelse eller kulturel narcissisme i vores vilje til at tvinge Yahya Hassan ind i en gammel dansk kulturkamp, som faktisk ikke er hans?

Et er, at selveste det danske politi og den danske anklagemyndighed forlanger, at han selv og alle andre skal forstå hans digte som læserbreve, hvilket han ret kosteligt afviste i byretten: »Et digt har ikke den opgave at afspejle virkeligheden, så jeg ved ikke, om du kan bruge det i en retssag.«

Et andet er, at hans kulturkamp er oppe imod al den vold, undertrykkelse, falskhed, fanatisme og så videre, han oplever og har oplevet i sit eget miljø. Men vi gammel-danske kidnapper straks hans kulturkamp og gør den til noget, vi kan bruge i vores kære gamle kampe med hinanden. Og når Yahya Hassan tager til Vollsmose for at diskutere med sine egne og konfrontere dem i hans kulturkamp, så rejser hele det københavnske parnas med og sætter sig på forreste række for ligesom at markere, at det altså er os, der bestemmer, hvad denne her kamp går ud på. Er vi ytringsfrihedsnarkomaner, der skal have vores daglige fix?

bjorn.bredal@pol.dk

Det er et tabu at være dygtig i folkeskolen

Niveaudeling er forudsætningen for et højere fagligt niveau.

LIGHED

MIKAEL BRORSON OG ANNA HÅLAND THOMSEN, STUDERENDE PÅ EN GYMNASIAL UDDANNELSE, MEDLEMMER AF AKADEMIET FOR TALENTFULDE UNGE

SOM AFGANGSELEVER fra den danske folkeskole og nu studerende på en gymnasial uddannelse kommer det skuffende resultat i Pisa-testen ikke som en overraskelse for os. Vi er, hvad vi stræber efter at være: middelmådige. Denne middelmådighed er resultatet af mange års lighed-

dyrkelse i den danske folkeskole. Det er blevet et tabu at være dygtig.

Janteloven gennemsyrrer det danske uddannelsessystem. Selv har vi oplevet læreres forsøg på at skabe homogene klasser. Vi fik at vide, at vi ikke skulle sige så meget i timerne. Der skulle være plads til de andre elever, og der var ikke plads til vores stræben. Når vi var færdige med vores opgaver, blev der ikke budt på yderligere udfordringer. I stedet kunne vi agere hjælpeløse elever for de svagere elever.

Problemet er, at det ikke er velset at være fagligt stærk. Hele systemet er bygget op om de svages behov for støtte. Samtidig påvirker et system, som favoriserer svage elever, også elevernes indbyrdes sociale adfærd. Gør man sig umage, betyder det ikke popularitet. Det mest hyppi-

“**Vi skulle agere hjælpeløse elever for de svagere elever**

ge spørgsmål, man hører, er noget i retning af: 'Laver du virkelig lektier? Har du ikke noget liv, eller hva?'.

På den måde skabes der nærmest incitament for at være dårlig. Når popularitet blandt elever ikke handler om faglig dygtighed, gør eleverne sig ikke umage, for det er jo kun noget, nørderne gør. Derfor er der flere eksempler på elever, som bevidst saboterer undervisningen eller blot undlader selv at deltage. Man skulle jo nødig ende som nørd.

Vores relativt lave faglige niveau – afspejlet i den middelmådige score i Pisaundersøgelsen – er med den incitamentsstruktur in mente ingen overraskelse.

Det er derfor også vores pointe, at dovne elever ikke (udelukkende) er årsagen til skuffende Pisa-resultater gang på gang. Det egalitære system, man har op-

bygget, bærer skylden, og skal man ændre på et lavt fagligt niveau, er det netop her, man skal turde gribe fat. Det skal være acceptabelt at være dygtig. Og man må anerkende, at forskelle i elevernes faglige niveau ikke bare er ønskeligt, men naturligt.

Vi ønsker ikke Kina-lignende tilstande, men en niveauddeling vil klart være at foretrække. En niveauddeling vil gavne alle elever, svage som stærke. Svage elever vil være i klasser, hvor læreren kan fokusere på deres behov, eksempelvis for en ekstra gennemgang af stoffet, imens man i klasser med stærkere elever kan arbejde på yderligere faglige udfordringer og dermed løfte det samlede niveau.

Niveauddeling er forudsætningen for et højere fagligt niveau i den danske folkeskole.